

[Waldorff]

mia kr. Altså ikke 5 mia kr., men under 2 mia kr.

Man kunne så sige: det er da også noget, 1,9 mia kr., eller hvad det nu kan snige sig op på. Det ville det selvfølgelig også være, hvis der var tale om noget, som virkelig gav nogle arbejdspladser og nogle uddannelsespladser. Men når man går marts pakken igennem, viser det sig jo hurtigt, at endnu en gang er det erhvervslivet, der scorer gevinsten på de penge, som pumpes ud. Disse arbejdspladser skal lokkes frem fra arbejdsgiverne. Vi kan tage sådan noget som lære- og praktikpladserne. Dem har regeringen lovet at sikre, men de skal nu ikke sikres, sådan som det dengang var tanken, ved påbud i forhold til arbejdsgiverne. De skal lokkes frem fra arbejdsgiverne ved, at man giver et tilskud på 30.000 kr. pr. læreplads – og så oven i købet et ekstra tilskud for blot at opretholde det eksisterende antal lære- og praktikpladser på de enkelte virksomheder.

Arbejdstilbudsloven og ændringen af lov nr. 488 bygger på samme måde som med lære- og praktikpladserne på arbejdsgivertilskud, og det eneste reelle, der sker i de to love, er, at man forhøjer det tilskud, som man har i dag, så man kan give op til 80.000 kr. i tilskud pr. ansat om året, og det er også det beløb, som man bruger i jobskabelsesloven.

Man må konkludere, at det, som regeringen vil have betalt med disse afgifter, er en indsats, som bygger meget ensidigt på tilskud til arbejdsgiverne, uden at man i forbindelse med alle disse tilskud har nogen som helst garanti for, at det fører til nogen væsentlig merbeskæftigelse. Erfaringerne med jobtilskuddene er jo netop, at ingen djævel er i stand til at konstatere, om der er tale om nye arbejdspladser, eller om der er tale om misbrug. En del tyder faktisk på, at masser af arbejdsgivere nedlægger eksisterende arbejdspladser og modtager tilskud til noget, som de kalder nye arbejdspladser. Vi har set den udvikling, og vi har selv påvist den udvikling i forbindelse med tilskuddene til lære- og praktikpladser, hvor antallet af arbejdsgivere, som modtog tilskud, blev fordoblet fra 1980 til 1981, på trods af at det samlede antal lære- og praktikpladser var ca. det samme.

Vi står altså i den situation, at mens vi helt sikkert ved, at de afgifter, vi taler om, er kontant arbejdsløshedsskabende, er der ingen

her, der er i stand til at bevise, at marts pakken giver nye arbejdspladser i noget som helst væsentligt omfang.

Men selvfølgelig er der nogle ting i marts pakken, som vi mener går i den rigtige retning. Det drejer sig om at udvide antallet af de eksisterende uddannelsespladser. Det er en nødvendig udvidelse, og den skal igennem også gerne med vores hjælp.

Men når det kommer til oprettelsen af de egentlige arbejdspladser, er der sådan set kun én ting, man kan håbe på i regeringens pakke, og det er jobskabelsesloven. I forslaget til jobskabelse er der mulighed for at skabe en offentlig produktion, som er afsætningsikkert, som opfylder nogle behov hos lønarbejderne, og som sikrer varige arbejdspladser. Men det, der er problemet, er, at socialdemokratiet ikke har været interesseret i at få bare en diskussion om, hvordan man skaber en ordentlig offentlig produktion, for det ville bl. a. kræve, at man ikke gav arbejdsmarkedsnævnene en vetoret over for de enkelte jobskabelsesprojekter, at man fjerner løntrykkerbekendtgørelsen, at man kategorisk afviser det krav, der senest er kommet fra de radikale om, at også jobskabelsesloven skal gøres til en særforanstaltning for unge arbejdsløse.

Det, der er vigtigt at slå fast, er, at den offentlige produktion skal skabe varige arbejdspladser på normale overenskomst-mæssige betingelser, og det interessante ved en sådan ordentlig udformning af jobskabelsen ville være, at det ikke var nødvendigt at foreslå arbejdsløshedsskabende nye afgifter til at finansiere en sådan jobskabelsesordning, for den kan nemlig betale sig selv.

Der er en virkning af den samlede marts pakke, som man altså vil have os til at betale, som er meget vigtig og meget overset i den debat, der er herinde, og det er netop, at den indeholder ting som angreb på de unge: løntrykkerbekendtgørelsen, som skal føre videre, og mange andre foranstaltninger, som er med til at splitte arbejderklassen, som er med til at svække fagbevægelsen. Det må være interessant også her f. eks. at se, hvordan SF i sidste ende vil stille sig i forhold til de elementer i marts pakken, som virker i den retning, specielt selvfølgelig indslusningslønnen til de unge, løntrykkerbekendtgørelsen, eller hvad man nu vil kalde den.

Wilhelm (VS):